

шеръ, изсъска право срещу тѣхъ, изви и спирѣ. Качиха се, и тя се сгуши. Струваше ѝ се, че всичко е приказка. Влакътъ имаше локомотивъ, караше го пара, пухти кога върви, а това нѣма пара, нѣма нищо. Върви отъ само себе си, плъзга се по гладкитѣ релси, сари на воля изъ цѣлия градъ. Бѣгатъ високитѣ кжши отъ него, стълбоветѣ падатъ, свѣтлини играятъ, като че земята се трѣска. Свѣтлини — бѣли, червени, жълти, зелени — всѣкакви свѣтлини заливатъ София, море отъ свѣтлини. И сякашъ другитѣ сж свикнали отъ деца като Бубето да плаватъ въ туй море, затова сж тѣй спокойни, седятъ си и си четатъ вестникъ или разговарятъ. Само Калинка е изтрѣпнала, само тя е на шрекъ. Опомни се, чакъ когато слѣзоха отъ трамвая и стѣпиха на здрава земя.

Бубеви живѣха на края на града, но има ли София край? . . . И тукъ сжщиятъ блѣсъкъ, сжщиятъ шумъ и трѣсъкъ. . . Кжшитѣ сжщо тѣй високи и безъ покриви, отрѣзани като окастрено дърво. Бре, да му се не види! . . . И прозорци, прозорци . . .

Изкачиха се у Бубеви. Бѣше тъмно вътре, но госпожата пипна нѣщо, и стаятъ отведнажъ свѣтнаха. Калинка се стѣгна назадъ. Та то не сж стая, като тѣхнитѣ, а палати. Отдолу постлано съ килими, а кждето не е постлано, така гладко и излъскано, че можешъ да се пребиешъ, ако царвукитѣ сж изтъркани отдолу, като на Калинка. И столоветѣ излъскани, и маситѣ, и всичко. Свѣти . . . Калинка още повече се смали, още повече загуби смѣлость предъ тия хора. Чудно ѝ бѣше, защо напускатъ хубавия си домъ, та идватъ лѣтно време въ село, въ тая калъ и беднотия? . . . Че тя да е тука, никога, никога не би напускала. Ще се свие като коте въ едно кюшенце и цѣлъ животъ ще прекара въ сладъкъ сънъ, нѣма да иска хлѣбъ, вода, нищо . . .

Печка тая вечеръ нѣмаше кога да палятъ, защото дойдоха късно. И де имъ е огнището, де ще готвятъ, мѣсятъ . . . Госпожата бодна една жичка въ стената и, безъ да духатъ, безъ дърва и кюмюръ, една скара току се зачерви и тиганчето зацѣка.

— Какво се пулишъ, — каза ѝ съ насмѣшка Буби — това е електрическа печка, тукъ всичко става съ електричество . . .

Не можа да хапне отъ стѣснение тая вечеръ Калинка. Хемъ нейната гостба, нейното пиле разкършиха, но като настлаха масата съ покривки, като наслагаха чинийки и вилици, тя се съвсемъ обърка. Въ село тѣ си топѣха и кусаха отъ една паница, а тукъ . . . не смѣше да си кусне отъ чинийката. Но като гледаше какъ госпожата и синчето ѝ лакомо ядатъ и подвикватъ: „Хайде ма, Калинке, ха заповѣдай, вземи си, че пилето пакъ ще изстине. . .“ — престаши се и тя, и бръкна съ прѣсти въ чинийката. Госпожата и Бубето се позасмѣха, като видѣха какъ сграби съ шепата си месото. Стресна се и тя, че

